

den Fortolkning, man har gjort af § 3 i Loven, har Ministeriet fastholdt, at der i saa Tilfælde ikke kan blive Spørgsmaal om Erstatning til Landkommunerne for den ved Indlemmelsen skete Formindskelse i deres Skatteindtægt. Det er det, som Amtskommunerne i dette Tilfælde klage over. Der kan derimod efter Fortolkningen kun være Tale om en Afregning med Hensyn til Landkommunernes Aktiver og Passiver, i hvilke altsaa det indlemmede Areal ogsaa er lodtaget, og det er af Ministeriet hævdet, at vedkommende Købstadkommune ikke kan tilpligtes at overtage nogen Del af Passiverne eller yde Erstatning, for at disse helt forblive ved Landkommunerne, medmindre det godtgøres, at Indlemmelsen bevirker et væsentligt Misforhold mellem sidstnævnte Kommunes Aktiver og Passiver. Det er altsaa saaledes at forstaa, at selv om Loven af 1873 havde givet Amtskommunen Berettigelse til at faa en Afregning i Stand med den paagældende Købstadkommune, vilde den heller ikke have kunnet faa noget paa Grundlag af, at den havde haft denne Mindreindtægt. Under disse Omstændigheder mener jeg ikke — navnlig ikke over for saadanne Forhold, som den ærede Taler fremdrog — at en saadan Tilføjelse i den paagældende Lov vilde kunne faa den af ham ønskede Indflydelse. Det er de Oplysninger, jeg kan give om denne Sag, men om der er nogen Anledning til at foretage en Forandring i den paagældende Lov i den Retning, at der ved „Afregning“ skal forstaaes andet, end man hidtil har forstaaet derved — altsaa ogsaa Erstatning for en Formindskelse i den paagældende Kommunes Skatteindtægt, saaledes at denne Ret til Erstatning bliver udvidet til ogsaa at omfatte Amtskommunerne — det er et Spørgsmaal, som jeg tror, det ikke har været den ærede Talers Mening at forlange nogen Udtalelse af mig om i Dag. I hvert Fald er jeg ikke i Stand til at udtale andet, end at det i det paagældende Tilfælde er tvivlsomt, hvorvidt der overhovedet har været noget Tab for den Amtskommune, hvortil Marselisborg hørte. Og hvis der i det hele taget i den nævnte Lov havde været Adgang for Amtskommunen til at rejse et Krav paa samme Maade, som der har været for Sognekommunen, vilde den alligevel ikke ved sin Klage paa det angivne Grundlag have opnaaet noget. Det finder jeg allerede maa være en Oplysning i denne Sag, som dog maa have nogen Interesse.

Neergaard: Jeg takker den højtærede Minister for de givne Oplysninger, hvoraf jeg ser, at den højtærede Ministers Anskuelse er den, at der ikke for Amtskommunen og heller ikke i og for sig for Sognekommunen kan være Hjemmel for en Erstatning paa Grund af Indtægtsformindskelse, naar der ved Indlemmelsen borttages dem skatteydende Borgere eller Arealer. Jeg skal dog hertil bemærke, at der er betydelig Forskel paa Sognekommunernes og Amtskommunernes Stilling. For de første er der i § 1 opstillet bestemte Regler om, at Sogneraadet skal spørges, saa der ved en Indlemmelse er Grund til at vente, at den paagældende Kommunalbestyrelse ønsker det, hvorimod man efter Loven aldeles ikke behøver at rette noget Spørgsmaal til Amtskommunen, selv om det selvfølgelig i Almindelighed sker. Amtskommunen er derfor ganske specielt uheldig stillet. Skønt den højtærede Minister udtalte, at der ikke var nogen Grund til nogen Ændring, finder jeg det ikke desmindre, da saadanne Forhold kunne komme frem igen. Jeg skal selvfølgelig ikke her komme ind paa at drøfte, hvorvidt den højtærede Minister har Ret i, at Amtskommunen i det omtalte Tilfælde reelt ikke lider noget pekuniært Tab, saa meget mindre som den højtærede Minister ikke bærer noget Ansvar for den Resolution, der udstedtes af den forhenværende Indenrigsminister, men jeg skal dog gentage, at det var den almindelige Anskuelse i Amtet, at det er et ganske specielt Tilfælde, naar man inkorporerer et helt Gods, hvorpaa der, hvad enhver, der kender til Forholdene, ved, dog ikke hviler saadanne Udgifter som ved en lille tæt bebygget Landsdel. Jeg finder, at Amtsrådets Fordring er billig, kan være, det har stillet sine Fordringer noget for højt, men som Tegn paa, at det mulig har Ret, skal jeg nævne, at Amtsraadet, jeg tror nok i Forgaars, har maattet vedtage at forhøje Bidraget med 2 Kr. pr. Tønde Hartkorn samt med 10,000 Kr. for den Del, der lignes paa Sognekommunerne, altsaa omtrent $\frac{3}{4}$ Kr. pr. Tønde Hartkorn. Dette viser i alt Fald, at Udgifterne ere stegne. Jeg skal derfor, idet jeg takker den højtærede Indenrigsminister, udtale, at jeg vilde anse det for heldigt, at der kom en Forandring i den omtalte Lov ogsaa i den Retning, som er omtalt af den højtærede Minister.

Angaaende det foreliggende Forslag udtalte den ærede Minister sig imod, at Kjøbenhavns Amtsråd skulde faa en